

POSTANOWIENIE

Dnia 23 października 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Małgorzata Wrębiakowska-Marzec

w sprawie z odwołania B. S.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w C.
o prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 23 października 2014 r.,
skargi kasacyjnej ubezpieczonego od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 5 września 2013 r., sygn. akt III AUa [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 5 września 2013 r. Sąd Apelacyjny w [...], w uwzględnieniu apelacji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w C., zmienił wyrok Sądu Okręgowego w G. z dnia 19 września 2012 r. i oddalił odwołanie B. S. od decyzji organu rentowego z dnia 13 lutego 2012 r. odmawiającej wnioskodawcy prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy na dalszy okres po dniu 31 grudnia 2011 r.

W skardze kasacyjnej wnioskodawca zarzucił: 1) naruszenie przepisów postępowania, a to art. 382 oraz art. 328 § 2 w związku z art. 391 § 1 k.p.c., przez wydanie orzeczenia reformatoryjnego bez dokonania oceny materiału dowodowego i bez poczynienia własnych ustaleń faktycznych, przy równoczesnym braku wyjaśnienia w motywach wyroku przyczyn takiego stanu rzeczy, co uniemożliwia kontrolę prawidłowości zaskarżonego rozstrzygnięcia; 2) naruszenie prawa materialnego, tj. art. 57 ust. 2 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i

rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, przez niewłaściwe zastosowanie wskutek jego przyjęcia jako podstawy oddalenia roszczenia mimo nieustalenia, że skarżący nie jest całkowicie niezdolny do pracy w rozumieniu tego przepisu.

Wskazując na powyższe zarzuty skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi drugiej instancji do ponownego rozpoznania.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania uzasadniony został jej oczywistą zasadnością z uwagi na wydanie zaskarżonego wyroku z naruszeniem art. 382 oraz art. 328 § 2 w związku z art. 391 § 1 k.p.c., a nadto art. 57 ust. 2 ustawy emerytalnej, co prowadzi do oczywistej nieprawidłowości wyroku widocznej na pierwszy rzut oka na podstawie lektury jego uzasadnienia.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Przepis art. 398⁴ § 2 k.p.c. wymaga, aby wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania stanowił odrębny element pisma niezależny od przytoczenia podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienia (art. 398⁴ § 1 pkt 2 k.p.c.). Uzasadnienie wniosku natomiast powinno nawiązywać do przesłanek przyjęcia skargi do rozpoznania określonych w art. 398⁹ § 1 k.p.c. Zgodnie z tym przepisem Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli: 1) w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, 2) istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, 3) zachodzi nieważność postępowania lub 4) skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Spełnienie wymagania z art. 398⁴ § 2 k.p.c. powinno zatem przybrać formę wyodrębnionego wyводу prawnego, w którym skarżący wskaże, jakie występujące w sprawie okoliczności pozwalają na uwzględnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania i jednocześnie uzasadni, dlaczego odpowiadają one ustawowemu katalogowi przesłanek.

Z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. wynika konieczność nie tylko powołania się na okoliczność, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, ale również wykazania, że przesłanka ta rzeczywiście zachodzi. Oznacza to, że skarżący musi wskazać, w czym - w jego ocenie - wyraża się „oczywistość” zasadności skargi oraz podać argumenty wykazujące, że rzeczywiście skarga jest uzasadniona w sposób

oczywisty. Sam zarzut naruszenia (nawet oczywistego) określonego przepisu (przepisów) nie prowadzi bowiem wprost do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, czyli że jej zarzuty są zasadne „na pierwszy rzut oka” (*prima facie*) i w sposób oczywisty prowadzą do uznania zaskarżonego wyroku za błędny i jego wzruszenia (por. między innymi postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 26 kwietnia 2006 r., II CZ 28/06, niepublikowane i orzeczenia tam powołane). Jest tak dlatego, że o ile dla uwzględnienia skargi kasacyjnej wystarczy, iż jej podstawa jest usprawiedliwiona, to dla jej przyjęcia do rozpoznania koniecznej jest wykazanie kwalifikowanej podstawy naruszenia prawa materialnego lub procesowego widocznej przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez wdawania się w pogłębioną analizę prawną. Z tego względu przyjmuje się, że nie spełnia tego wymagania odwołanie się do podstaw kasacyjnych i opatrzenie zawartego tam zarzutu dodatkowo mianem rażącego, ewidentnego, kwalifikowanego lub oczywistego, jeżeli nie zostanie wykazane, w czym przejawia się oczywistość wydania wadliwego orzeczenia.

Skarżący nie odnosi się do tak rozumianej przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania z uwagi na jej oczywistą zasadność. Nie wiadomo bowiem, jakie znaczenie dla zasadności skargi kasacyjnej miałyby mieć wskazywane przez skarżącego uchybienia procesowe Sądu odwoławczego, skoro w uchwale składu siedmiu sędziów z dnia 16 kwietnia 2009 r., II UZP 1/09 (OSNP 2009 nr 19-20, poz. 263) Sąd Najwyższy przesądził, że prawo do renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy nabyte na podstawie art. 57 ust. 2 ustawy emerytalnej ustaje, gdy ustanie warunków całkowitej niezdolności do pracy (art. 101 pkt 1 tej ustawy), zaś skarżący nie zaskarżył wyroku Sądu pierwszej instancji z dnia 19 września 2012 r., którym przyznano mu na dalszy okres (od 1 stycznia 2012 r.) prawo do renty z tytułu jedynie częściowej niezdolności do pracy.

Z tych względów na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

[aw]